

Halasi Zoltán

Bologna

I

*Volt az Aranykor, a régi Szaturnusz,
a régi Föld, és Lemúria is volt,
asztrálnövényzet, őstojáscsepp,
magasabb világokhoz küszöb, örök,
az ember mint a teljesség gyümölcse,
keletkezésrecept adeptusoknak,
tülekedés a kiválasztottságért,
társbérlet, Pest, érzékfeletti szintér.*

*Mindenki művész, senki rajtam kívül,
a vers halott, ez is egy halott verse,
megidézi a múltat bűverővel,
lehengerlő, aljas költőiséggel,
talapzattal a készülő szoborhoz,
a dalban új életre kel a gyermek,
várja az intuitív, inspiratív grádics,
poétaian lakozunk a földön.*

*A formaszellemek a Szaturnusztól
élő tükképeket kaptak vissza,
kispriccellték a saját étertestük,
ebben nincs logika, csak tisztánlátás,
azóta istent keringet a lelkünk,
a góg a tudás fájának gyümölcse,
majomian nyugtalan mozgékonyság –
fordított neve angyali alázat.*

*Matracot gyárt, a derekak barátja,
nagypáholy szervező, pecsétgyűrűjén
harántolt pajzs, az osztása aranylánc,
vörös mezőben sisakon aranytoll,
kék mezőben latinkereszt, fölötte*

(részlet)

*három négyágú ezüstcsillag fénylik;
grófi címer a száműzött királytól
a szabadidős natus poetának.*

*Mi, született költők, azon rugózunk,
hová teszi a tegnapot a holnap,
mi lesz, ha lehull, a csillagszilánkkal,
hová viszi harmatcsepp alakjában
a szél aranyfürtje az égi gyöngyöt,
negyvenkét kötet sok-e vagy kevés-e,
jól megy-e vállszalagunk a kötényhez,
visszatér-e a bevált vezérállam.*